

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **T. N. Q.**, nar. ,
státní příslušností Vietnamská socialistická republika,
bytem v ČR,
zastoupeného Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem,
sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha 1,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 10. 2023, č. j. OAM-2022-37/PP-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) ve znění účinném do 30. 6. 2023 zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň byla podle § 87e odst. 4 téhož zákona žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.

2. Žalobce namítl nesprávnost, nezákonnost a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života a života jeho nejbližších rodinných příslušníků. Žalovaný dle žalobce porušil základní zásady činnosti správních orgánů, když nepostupoval v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), a nezjistil stav věci bez důvodných pochybností. Napadené rozhodnutí a jeho odůvodnění je podle žalobce v zásadním rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, není zřejmé, jak správní orgán dospěl ke svým závěrům. Žalobce dále namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, žalovaný se dostatečně nevypořádal s vyjádřením k podkladům, které mu žalobce zaslal před vydáním rozhodnutí. V tomto vyjádření měl žalobce uvést, že dle jeho názoru splňuje všechny zákonné podmínky pro vydání povolení k přechodnému pobytu na území. Podle žalobce je nepochybné, že je rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, kdy je rodičem dvou dcer – občanek České republiky mladších 21 let, o které skutečně pečuje. Tato skutečnost byla prokázána v rámci správního řízení. Žalobce ve vyjádření k podkladům měl též zmínit, že případné zamítnutí žádosti by představovalo nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života. Uvedl, že žije ve společné domácnosti s družkou, která na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu a se svými dětmi, všichni jsou občané České republiky. Žalobce na území České republiky pobývá již velmi dlouhou dobu a má zde veškeré rodinné zázemí. Ve Vietnamu nemá již prakticky žádné vazby. Podle žalobce by zamítnutí žádosti bylo v rozporu s právem na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se s vyjádřením žalobce k podkladům vypořádal nedostatečně, když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je z tohoto hlediska přiměřené. Judikatura správních soudů i Ústavního soudu shledala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života u cizinců s obdobně závažnou trestnou činností, kteří však měli mnohem slabší rodinné a soukromé vazby na území České republiky, nežli v případě žalobce, který zde žije již velmi dlouhou dobu již od roku 1996 a má zde veškeré rodinné zázemí, včetně tří dětí. Napadené rozhodnutí z těchto principů nevychází. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí dle žalobce též v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť správní orgán v obdobných případech rozhoduje různě.
3. Bylo prokázáno, že je žalobce rodinným příslušníkem občanů EU dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti poukázal na článek 27 a 28 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004. Napadené rozhodnutí je dle něj v rozporu s jeho právy občana Evropské unie a jeho rodinných příslušníků na volný pohyb a pobyt zakotvenými zejména v SFEU a uvedenou směrnici. Součástí práva volného pohybu a pobytu je také nárok na pobyt rodinných příslušníků občana Evropské Unie, jsou-li tyto rodinní příslušníci občany třetí země. Omezení práva volného pohybu představuje výjimku, kterou je třeba podle judikatury Soudního dvora EU vykládat restriktivně, tedy ve prospěch volného pohybu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska dopadů do soukromého a rodinného života žalobce. Dle žalobce je nutné posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí vůči závažnosti a intenzitě protiprávního jednání, resp. důvodu pro zamítnutí žádosti. K principu přiměřenosti zmínil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012 – 47. Rozhodnutí je nepřiměřené z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce rovněž proto, že v důsledku napadeného rozhodnutí je žalobci znemožněno získání základního pobytového oprávnění a uložena povinnost vycestovat zpět do domovské země. V případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je třeba přiměřenost hodnotit důkladněji, než v případě

zrušení povolení k trvalému pobytu, kdy se cizinci toliko odnímá nejvyšší možné pobytové oprávnění.

4. Žalobce dále namítl, že v rámci správního řízení nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Důvod pro aplikaci tohoto ustanovení není u žalobce dán. Žalobce poukázal na výklad pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě neodůvodňuje automatické přijetí opatření omezujících výkon práva na volný pohyb. Samotné předchozí odsouzení dotyčného pro trestný čin nepostačuje k tomu, aby bylo možné automaticky vycházet z toho, že dotyčný představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, jež je samo o sobě způsobilé odůvodnit omezení práv, které mu přiznává unijní právo (rozsudek SDEU ze dne 17. 11. 2011 ve věci C-430/10 Christo Gajdarov, § 38). Existenci předchozího odsouzení za trestný čin lze zohlednit jen tehdy, jsou-li okolnosti, které vedly k tomuto odsouzení, důkazem osobního chování, představujícího současnou hrozbu ve výše uvedeném smyslu (rozsudek SDEU ze dne 1. 1. 1999 ve věci C-348/96 Donatelle Calfa, § 24). Opatření z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, ukáže-li se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů, že osobní chování dotyčné osoby představuje ohrožení v současné době (rozsudek SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve věci C-331/16 K. a H. F., § 56). Již ze samotného čl. 27 odst. 2 poslední věty Směrnice 2004/38/ES plyne, že nejsou přípustná odůvodnění, která buďto nesouvisejí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s tzv. generální prevencí. Dále žalobce poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č.j. 2 Azs 285/2022 – 57 a na nález Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20. Žalobce namítl, že jeho pobyt na území nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Má za to, že rozhodně v současnosti nepředstavuje závažné nebezpečí pro veřejný pořádek. Byl odsouzen již v roce 2018. Ve výkonu trestu prokázal polepšení, proto byl v roce 2021 podmíněně propuštěn na svobodu. Po propuštění na svobodu vedl řádný život a trestné činnosti lituje. Pokud jde o trestný čin padělání veřejné listiny, za který byl žalobce odsouzen v roce 2005, tento byl spáchán již před velmi dávnou dobou, na žalobce se hledí, jako by nebyl odsouzen a tento trestný čin typově ani časově vůbec nesouvisí s trestným činem, za který byl žalobce odsouzen v roce 2018. Žalovaný dle žalobce v rozporu s výše uvedenou judikaturou dovozuje existenci důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku toliko odkazem na odsouzení za trestnou činnost v minulosti a obecným poukazem na typovou závažnost drogové trestné činnosti. Zásadním argumentem je pro správní orgán stanovená délka zkušební doby, přičemž judikatura Nejvyššího správního soudu se rozhodně staví proti takovému přístupu (rozsudek ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022 – 57 a ze dne 21. 10. 2022, č. j. 5 Azs 137/2022 – 40).
5. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. U žalobce je ve výpisu z Rejstříku trestů evidován sice jen jeden záznam, avšak jedná se o odsouzení za dva trestné činy, přičemž se jednalo o opakovaně páchanou a v případě drogové trestné činnosti velmi závažnou úmyslnou činnost, vyžadující organizaci a složité plánování. Z písemného rozsudku trestního soudu vyplývá, že žalobce se trestných činů dopouštěl v součinnosti se svou družkou. Jednání žalobce týkající se drogové trestné činnosti bylo soudem kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin, žalobce z něj získal majetkový prospěch, vyrobil řádově desítky kilogramů metamfetaminu.

Soud též několikrát zmínil, že žalobce je rovněž jeho uživatelem. Při úvaze nad druhem a výměrou trestu neshledal příslušný soud žádnou polehčující okolnost, naopak přítěžujícími okolnostmi byly shledány rozsah trestněprávního jednání a skutečnost, že se dopustil dvou trestných činů. K argumentaci žalobce ohledně aktuálnosti a závažnosti hrozby veřejnému pořádku, kdy část uloženého trestu již vykonal, ve výkonu se choval vzorně, byl podmíněně propuštěn, nyní vede řádný život a trestné činnosti lituje, poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 110/2022 – 26 ze dne 14. 9. 2022 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 114/2020 – 31 ze dne 22. 12. 2021. Soudy zde řešily skutkově stejnou situaci, a to zamítnutí žádosti cizince o přechodný pobyt jako rodinného příslušníka občana ČR, resp. cizince, který společně se svými příbuznými, přáteli, či dokonce manželkou spáchal závažnou drogovou trestnou činnost velkého rozsahu. Žalobce v jemu pronajatých prostorách dlouhodobě a opakovaně vyráběl metamfetamin, a to prokazatelně ve velkém rozsahu, řádově desítky kilogramů. Jím vyrobený metamfetamin byl zachycen i v zahraničí, k tomu žalovaný poukázal na závažnost drogové kriminality a uvedl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 108 A 6/2022-53 ze dne 7. 12. 2022. Skutkový stav byl dle žalovaného zjištěn dostatečně. Chování žalobce ve výkonu trestu nevypovídá nic o tom, jak se žalobce bude chovat po propuštění na svobodu. Přestože soud souhlasil s podmíněným propuštěním žalobce z výkonu trestu, současně stanovil dlouhou zkušební dobu (7 roků). Dokud nedojde k osvědčení se, je třeba stále žalobce považovat za možnou hrozbu pro veřejný pořádek, zejména s ohledem na charakter trestné činnosti, kterou páchal a s jakým úmyslem toto činil. O jeho charakteru vypovídá i to, že do trestné činnosti zapojil svou družku, přičemž trestnou činnost prováděli ze ziskuchtivosti. Žalobce se navíc vrátil do prostředí, ve kterém se věnoval trestné činnosti, tedy existuje hrozba, že se k ní zase vrátí. Dle žalovaného měl žalobce dopady následků trestné činnosti zvážit ještě předtím, než s tímto protiprávním jednáním započal. Žalobce však upřednostnil finanční zisky před svou rodinou, resp. se svou družkou se rozhodli rodinu zabezpečovat vysokými příjmy z nelegálních činností. Následkem svého jednání přišel o denní kontakt s rodinou, když pobýval několik let ve vazbě a následně ve výkonu trestu. Dcera V. je dospělá žena, která brzy dosáhne věku 19 let, mohla by dokončit studium na střední škole. Finančně rodinu zabezpečuje matka, která ji i její sestru ostatně živila i v době, kdy byl žalobce ve výkonu trestu, na žalobci není materiálně závislá. Navíc, dle toho, co uvedl žalobce při výslechu, jeho družka ni fyzicky nikam do práce nedochází, může se starat o domácnost. Odcestováním žalobce nepřijde o kontakt s rodinou, mohu být v kontaktu na dálku, rovněž její členové rodiny mohou navštěvovat ve Vietnamu, ostatně družka s dcerou Vietnam letos navštívily, zjevně to tedy pro ně není problém. I omezený kontakt se členy rodiny je třeba chápat jako důsledek trestné činnosti. Žalobce měl podle žalovaného dostatek času na to si od propuštění z vězení v zemi původu vybudovat zázemí, skutečnost, že bude po propuštění z výkonu trestu nucen opustit ČR, mu byla známa více jak dva roky (rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nabylo právní moci 11. 10. 2019). Tuto povinnost zcela ignoroval a na území pobývá od svého propuštění z výkonu trestu nelegálně. Již v době páčání závažné trestné činnosti si navíc musel být vědom případných následků svého jednání i v rovině svého pobytového oprávnění. Z výpovědí vyplynulo, že žalobce na území živí jeho družka, stejně tak mu může vypomáhat do země původu, než si tam najde vlastní zdroj obživy a znovu si tam vybuduje zázemí. Žalobce sice na území strávil značnou část svého života, nicméně jak vyplynulo z výslechu má ve Vietnamu rodiče, s nimiž je v kontaktu, jeho družka taktéž, jednou ročně je jezdí navštěvovat, žalobce též ve Vietnamu vlastní nemovitost. Žalovaný napadené rozhodnutí řádně zdůvodnil, posoudil veškeré

zákonné skutečnosti a provedl výsledky žalobce a jeho družky. Žalobce se trestné činnosti dopouštěl v době, kdy již vedl rodinný život na území, sdílel společnou domácnost se svou družkou a dětmi, u nichž sice nebyl zapsán v rodných listech jako otec, ale vždy je tak vychovával a určení otcovství a zapsání do jejich rodných listů zajistil po propuštění z výkonu trestu. Tedy namísto vedení řádného rodinného života se dobrovolně dopouštěl velmi závažné úmyslné trestné činnosti společně s družkou, v důsledku čehož přišel o pobytové oprávnění, následně strávil několik let ve vazbě, resp. výkonu trestu odnětí svobody, se svou rodinou fakticky nežil. Jedním z negativních důsledků jednání žalobce je mj. ztráta možnosti pobývat v ČR. Žalovaný dále poukázal na usnesení Ústavního soudu ÚS 2336/10 ze dne 16. 11. 2010. Ohledně odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022, má žalovaný za to, že v případě žalobce šlo o tak závažnou trestnou činnost, kdy žalovaný nepovažuje v zájmu ochrany veřejného pořádku, aby bylo žalobci umožněno pobývat na území dříve, než uplyne stanovená zkušební doba, resp. alespoň její významná část. Žalobce po propuštění z výkonu trestu nadále nerespektoval právní předpisy ČR, zůstal na území bez potřebného pobytového oprávnění, a tedy i bez možnosti opatrovat si na území finanční prostředky. Trvalo více než rok, než požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU, a to navíc až poté, co s ním bylo vedeno Policií ČR řízení o správním vyhoštění. Na území ČR pobývá nadále nelegálně, čímž ukazuje svůj postoj k právním předpisům ČR. Žalovaný si je vědom čl. 27 odst. 2 uvedené směrnice i problematiky uplatnění tzv. generální prevence před drogovou kriminalitou, je si vědom i potřeby posuzování dopadu do soukromého a rodinného života cizince, a to i s ohledem na nejlepší zájem dítěte. Dle žalovaného je však třeba zohlednit žalobcovu minulost, kdy v podstatě organizoval výrobu metamfetaminu a páchal závažnou drogovou kriminalitu velkého rozsahu, i nadále představuje aktuální ohrožení veřejného pořádku. V případě žalobce nejsou dány žádné okolnosti svědčící o významné míře ujištění, že podobné jednání u něho do budoucna již nehrozí. Naopak na základě okolností spáchání trestné činnosti, délky zkušební doby a návratu žalobce do sociálního prostředí, ve kterém trestnou činnost páchal, je žalovaný toho názoru, že žalobce i nadále představuje aktuální hrozbu pro veřejný pořádek.

6. V replice žalobce uvedl, že z judikatury, na kterou odkázal žalovaný, nutně nevyplývá, že by v případě žalobce bylo na místě zamítnout žádost pro důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Případ žalobce se skutkově odlišuje od odkazovaných případů například i v otázce soukromých a rodinných poměrů žalobce na území České republiky. Žalobcovo rodinné zázemí v České republice je rozsáhlé, má zde tři děti, které jsou českými občany a se kterými spolu s jeho družkou sdílí společnou domácnost. Naproti tomu judikatura, na kterou poukazoval žalobce v žalobě, svědčí spíše ve prospěch práva volného pohybu a pobytu. S ohledem na žalobcovo rodinné zázemí v České republice se příslušný orgán cizinecké policie rozhodl překvalifikovat řízení o správním vyhoštění žalobce na řízení o povinnosti opustit území, neboť uložení správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce dále zmínil, že ve vztahu k přiměřenosti žalovaný ve svém vyjádření odkázal zejména na to, že dopady následků trestné činnosti do svého života měl žalobce zvážit ještě předtím, než se svým protiprávním jednáním započal. Žalobce má za to, že za trestnou činnost byl již potrestán trestním soudem a odpykal si svůj trest, byl propuštěn podmíněně na svobodu a v současné době pobyt na svobodě a vedením řádného života nadále prokazuje své polepšení. V řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu se již neposuzuje vina a trest, nýbrž otázka, zda je dán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti a zda v případě naplnění

zákonného důvodu pro zamítnutí žádosti je takové rozhodnutí přiměřené s ohledem na jeho dopad do soukromého a rodinného života cizince. Důsledkem zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je nutnost vycestování cizince z území. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince tedy musí být nastavena mnohem přísnější pravidla než například u rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu.

7. Při jednání žalovaný uvedl, že bez ohledu na dlouhý pobyt žalobce na území ČR od roku 1996, se zde žalobce neintegrovat, neovládá český jazyk, byl opakovaně odsouzen za trestnou činnost. Od 7. 1. 2022 se žalobce zdržuje na území ČR nelegálně, probíhá řízení o vyhoštění žalobce. Z výslechu žalobce i jeho družky vyplývá, že občanství jejich dětí a tím i pobytové oprávnění matky dětí bylo získáno podvodným prohlášením otcovství občana ČR, kdy žalobce byl až na základě rozhodnutí soudu z roku 2022 uveden jako otec dětí. Do Vietnamu žalobce jezdí, vlastní tam dům, má se kam vrátit.
8. Žalobce namítl, že pobývá na základě vedení řízení o vyhoštění, které bylo právě z důvodu zásahu do rodinného života překvalifikováno na opuštění území. Pokud by žalobce představoval nebezpečí pro veřejný pořádek, bylo by žalobci uloženo správní vyhoštění. Tvrzené obcházení zákona nebylo důvodem pro žalobou napadené rozhodnutí. Z hlediska kontroly dodržení zkušební doby pro podmíněčné propuštění by byl vhodnější pobyt žalobce na území ČR, neboť pouze tehdy by byla zaručena účinná kontrola, zda žalobce plní podmínky podmíněného propuštění.
9. Ze správního spisu vyplynuly tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
10. Žalobce požádal dne 8. 2. 2023 o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU. Ve své žádosti uvedl, že se považuje za rodinného příslušníka občana EU – své dcery Věry, nar. X.
11. Dle rozsudku Obvodního soudu ve Znojmě sp. zn. 2 T 76/2005 ze dne 16. 8. 2005 byl žalobce shledán vinným ze spáchání trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona, za to byl odsouzen podle § 176 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání pěti měsíců. Podle § 58 odst. 1 trestního zákoníku a § 59 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Podle § 55 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku byl žalobci dále uložena trest propadnutí věci (cestovního pasu).
12. Dle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2018 sp. zn. 43 T 1/2018 byl žalobce shledán vinen ze spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a přečinu porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle § 268 odst. 1 trestního zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství ve smyslu § 23 trestního zákoníku, za což byl odsouzen podle § 283 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let, podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, podle § 66 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobci uložena trest propadnutí majetku. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 15 To 64/2018 ze dne 2. 11. 2018 byl napadený rozsudek zrušen ve výroku o uložení trestu propadnutí majetku, žalobce byl odsouzen podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k trestu propadnutí věci, a to v rozsudku

vymezených náramkových hodinek, podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl žalobci uložen peněžitý trest v celkové výši 500 000 Kč, pro případ, že by nebyl vykonán ve stanovené lhůtě, byl žalobci stanoven náhradní trest odnětí svobody 18 měsíců.

13. Napadeným rozhodnutím byla podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b zákona o pobytu cizinců, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zároveň byla podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců žalobci stanovena lhůta k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci rozhodnutí.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. K obecným námitkám žalobce ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů soud uvádí, že tyto jako důvodné neposoudil. Napadené rozhodnutí bylo žalovaným řádně a podrobně odůvodněno, byly zohledněny všechny relevantní skutečnosti zjištěné v průběhu správního řízení. Žalovaným bylo dostatečným způsobem zdůvodněno, z jakého důvodu nebylo možné žádosti žalobce vyhovět.
16. Žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, pokud jde o jeho dopady do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny, kdy uvedl, že je bezesporu rodinným příslušníkem občana EU a má za to, že splňuje veškeré podmínky pro vyhovění žádosti s tím, že tyto skutečnosti měl rovněž uvést ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, se kterým se dle žalobce žalovaný vypořádal nedostatečně. Neudělením pobytového oprávnění bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného žalobce, neboť ve Vietnamu již nemá vytvořeny žádné vazby a v ČR naopak má své rodinné vazby, konkrétně družku a děti.
17. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.*
18. Podle 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*
19. Podle 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*
20. Co se týče žalobcem opakovaně zmíněné skutečnosti, že je rodinným příslušníkem občana EU s odkazem na skutečnost, že je otcem dětí, které jsou státními příslušníky ČR, kdy žalovaný neměl dle žalobce tuto skutečnost dostatečně reflektovat, soud uvádí, že žalobce požádal o vydání povolení k přechodnému pobytu právě z důvodu, že je rodinným příslušníkem občana EU (žádost dle § 87b zákona o pobytu cizinců). Žalovaný se následně zabýval posouzením otázky, zda je možné žalobce považovat za rodinného příslušníka občana EU. Tomuto posouzení se žalovaný konkrétně obsáhle věnoval na straně 2 a 3

napadeného rozhodnutí, přičemž dospěl ke kladnému závěru. Konkrétně mj. uvedl, že: *„Žadatele je tedy možné považovat za blízkého rodinného příslušníka občanů ČR ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) ve spojení s § 15a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., tedy konkrétně ve vztahu k dcerám se st. příslušností ČR, které splňují věkové podmínky dle § 15a odst. 1 písm. b) výše uvedeného zákona, neboť jsou mladší než 21 let. Syn tuto věkovou podmínku nesplňuje a žadatele tedy nelze v mezích tohoto zákona považovat za jeho rodinného příslušníka.“* Skutečnost, že žalobce je rodinným příslušníkem občana (občanů) EU ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vůči dcerám žalobce, tedy nebyla ke dni vydání napadeného rozhodnutí ve věci mezi stranami spornou. V případě žalobce nedošlo k zamítnutí žádosti z tohoto důvodu, nýbrž proto, že žalovaný shledal v případě žalobce existenci důvodného nebezpečí dle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Na základě této skutečnosti žalobcovu žádost zamítl. Lze pro úplnost doplnit, že dcery žalobce sice naplňují podmínku týkající se věku, kdy byly ke dni vydání rozhodnutí mladší 21 let, nicméně obě jsou již zletilé. Rovněž co se týče podmínky, že rodič o dítě skutečně pečuje, je toto v případě žalobce naplněno pouze do jisté míry, neboť žalobce sice dle vyjádření družky vypomáhá v domácnosti, ale rodinu financuje výhradně družka, kdy nelze odhlédnout ani od další skutečnosti, že žalobce se nacházel v minulosti ve výkonu trestu, čímž naopak fungování rodiny, a tedy i péči o děti ze své strany, ztížil.

21. Námitka žalobce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal se skutečností, že je žalobce rodinným příslušníkem občana EU, kterou měl žalobce zmínit mj. ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, je proto nedůvodná. Tato skutečnost nebyla důvodem zamítnutí žádosti. Pro kladné vyřízení žádosti bylo podstatné nejen splnění podmínek pro vydání požadovaného typu pobytového oprávnění, ale podstatné byly i další zjištěné skutečnosti, zejména dřívější trestná činnost žalobce. Nejde pouze o to, zda dotýčný splňuje podmínky pro vydání oprávnění, ale též o zkoumání existence důvodů, které vylučují vyhovění žádosti, které byly právě v případě žalobce zjištěny v podobě nebezpečí narušení veřejného pořádku.
22. K námitce nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud dále uvádí, že této otázce se žalovaný věnoval ve svém odůvodnění dostatečně a argumentačně ji pokryl zcela odpovídajícím způsobem, a to zejména na stranách 14 – 15 napadeného rozhodnutí. Soud pochybení žalovaného neshledal, byly zohledněny všechny relevantní skutečnosti. Soud se ztotožňuje se žalovaným, že děti žalobce jsou plnoleté, mohou žalobce navštěvovat i samostatně v zemi původu. Nejsou na něm rovněž finančně závislé, neboť žalobce nemá žádné příjmy; žalobce má v zemi původu své rodinné příslušníky a nemovitost. Dcera V. byla společně s družkou v nedávné době ve Vietnamu, tedy mohou za žalobcem opět vycestovat. K rodinným poměrům žalobce poukázal žalovaný mj. také na zjištění provedené pobytové kontroly na adrese bydliště dne 9. 5. 2023, kdy bylo zjištěno, že: *„na uvedené adrese byla zastižena dcera žadatele a samotný žadatel. Dále žadatel uvedl, že na této adrese pobývá od roku 2015 a v domě bydlí celkem šest osob, konkrétně žadatel a jeho děti, a jeho družka, která je majitelkou nemovitosti. Dále na uvedené adrese bydlí i sestřenice dětí žadatele. V době kontroly byl doma pouze žadatel a jeho dcera L., neboť družka s další dcerou byly v době pobytové kontroly ve Vietnamu. Zletilý syn se nacházel v době kontroly u své přítelkyně a dále bylo také zjištěno, že syn je jednatelem dvou právnických osob a zabývá se výrobou oděvů vlastní oděvní značky. Dále bylo zjištěno, že žadatel nepracuje a přítomná dcera studuje střední školu obor ekonomie a podnikání.“*

23. Co se týče soukromého a rodinného života žalobce, lze uvést, že žalobce žil sice dlouhodobě na území ČR, jak opakovaně uvedl v žalobě, nicméně zde také opakovaně páchal závažnou trestnou činnost a nacházel se z tohoto důvodu mj. i ve výkonu trestu. Žije zde konkrétně se svou drážkou, kdy z ničeho neplyne, že by měl být on na ní či ona na něm zásadním způsobem závislý, například co se týče péče z důvodu zdravotního stavu či jiného obdobně závažného důvodu. Ze správního spisu naopak plyne, že v době konání řízení byla družka žalobce na návštěvě ve Vietnamu, tedy neměla problém se od žalobce krátkodobě odloučit. Družka i žalobce dále shodně sdělili, že rodinu financuje výhradně družka skrze své pasivní příjmy ze zahraničí, kdy žalobce naopak nepracuje a vypomáhá jednotlivými činnostmi, které jsou zapotřebí. Přestože žalobce uvádí, že ve Vietnamu nadále nemá žádné vazby, neodpovídá toto jeho dřívějším sdělením o tom, že tam naopak má rodinné příslušníky. Jeho družka do Vietnamu cestovala mj. i v době řízení, a to s jednou z dcer. Soud má za to, že v případě žalobce je představitelné jak odloučení obou partnerů, tak i případný odjezd žalobce do Vietnamu, a poté opětovný návrat, pakliže si žalobce vyřídí příslušné pobytové oprávnění. U žalobce nelze vidět ani naprostou absenci vazeb v zemi původu, neboť jak žalovaný zmínil, má v zemi původu žalobce rodinné příslušníky a vlastní tam rovněž nemovitost. Co se týče dětí žalobce, soud předně uvádí, že všechny děti, u nichž je žalobce zapsán jako otec v rodném listě, již byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zletilé. Družkou žalobce bylo sděleno, že žalobce rodině vypomáhá různými potřebnými činnostmi, ale v rámci rodinných vztahů neplyne žádná zásadní závislost, kdy nadto žalobce po značnou dobu s vlastní vinou nacházel ve výkonu trestu, tedy s rodinou rovněž nesdílel domácnost, kdy družka k tomuto dodala, že v příslušné době jí vypomáhala s dětmi rodina. Nyní mají děti již více let, než měly v době pobytu žalobce ve vězení a jeho péči zásadněji nevyžadují. Syn se živí již sám, v rámci pobytové kontroly bylo zjištěno, že dcera L. studuje střední školu obor ekonomie a podnikání. Dcera V. byla s matkou tou dobou ve Vietnamu. Při výslechu žalobce uvedl, že syn se živí sám, dcera L. studuje gymnázium, dcera V. prozatím skončila se školou a hledá školu jinou. Družkou žalobce bylo na tentýž dotaz sděleno, že všechny děti chodí do školy, nikdo nechodí do práce. Syn právě absolvoval vysokou školu a studuje dále v Německu, poté bude pobývat v ČR a studovat online. Dcera L. chodí na gymnázium, dcera V. musela kvůli operaci školu skončit, ale chystá na učiliště. Soud uvádí, že byť se uvedené skutečnosti ohledně činností dětí žalobce zcela neshodují, bylo žalobcem i družkou shodně uvedeno, že všechny náklady rodiny hradí družka žalobce. Dle soudu nelze rovněž odhlédnout ani od kontextu pobytové historie žalobce, kterému bylo odejmuto povolení k trvalému pobytu (rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 10. 2019), kdy žalobce po ukončení tohoto oprávnění na území ČR nadále nelegálně pobýval a až v únoru 2023 teprve podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí k tomuto uvedl, že dle rozhodnutí o zrušení pobytu žalobce byla žalobci stanovena lhůta k vycestování do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, tedy od 8. 12. 2021. následně byl vydán výjezdní příkaz s platností od 9. 12. 2021 do 6. 1. 2022, žalobce však nevycestoval a dne 15. 8. 2022 s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, které bylo poté překvalifikováno na řízení o povinnosti opustit území.
24. Soud nezpochybňuje, že napadené rozhodnutí může mít na soukromý a rodinný život žalobce negativní dopad spočívající v možném dočasném odloučení od jeho rodiny, kdy se však nejedná o nepřiměřenost. Uvedl-li žalobce v žalobě, že judikatura správních soudů i Ústavního soudu shledala nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života u cizinců s obdobně závažnou trestnou činností, kteří však měli mnohem slabší rodinné a soukromé vazby na území České republiky, pak žalobce dané konstatoval bez uvedení

konkrétních odlišností. Ani žalobcem uváděná skutečnost, že došlo k překvalifikování jeho řízení o správním vyhoštění na řízení o povinnosti opustit území z důvodu nepřiměřenosti dopadů nemůže na uvedených závěrech nic změnit. Jak soud již uvedl, zabýval se žalovaný přiměřeností dopadů řádně, avšak v dané věci byl rozhodující závěr o tom, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, nehledě k přítomné vazbě žalobce k zemi původu i pobytové fluktuaci členů rodiny mezi ČR a Vietnamem. Namítá-li žalobce zásah do rodinného života, pomíjí rodiče, které zasáhla jeho trestná činnost výroby drog. Zásah do rodinného života žalobce je zcela dán konáním žalobce. Oproti tomu rodiče dětí, jejichž životy zasáhla trestná činnost žalobce, tuto volbu neměli. Soud považuje výrobu a distribuci drog ve větším množství za zásadní okolnost, která má vyloučit jakýkoliv další pobyt cizince na území ČR.

25. Žalobce ve své argumentaci dále namítl, že z ničeho nevyplývá, že by měl nadále představovat ohrožení pro veřejný pořádek, kdy mj. zmínil, že byl v roce 2021 podmíněně propuštěn na svobodu se sedmiletou zkušební dobou do 8. 12. 2028.
26. Vzhledem k této námitce je zásadní otázka, zda žalovaný při zamítnutí žádosti z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců ve znění do 30. 6. 2023 postupoval v souladu se zákonem.
27. Co se týče trestné činnosti žalobce, je tato v opisu z evidenci Rejstříku trestů ČR dokumentována následovně: „Okresní soud Znojmo – Dat. rozhodnutí: 16.08.2005, 2T 76/2005, § 176 odst. 1 zák. č. 140/1961 Sb., Odnětí svobody podmíněně, výměra - počet měsíců: 5, zkušební doba – datum do: 01.08.2007, počet měsíců: 18, osvědčení se: 01.08.2008; Městský soud Praha – Dat. rozhodnutí: 25.07.2018, Dat. právní moci: 02.11.2018, 43T 1/2018, rozsudek, odvolací: Vrchní soud Praha - Dat. rozhodnutí: 02.11.2018, 15To 64/2018, rozsudek, § 283 odst. 1 Trestní zákoník 40/2009 Sb., § 283 odst. 3c Trestní zákoník 40/2009 Sb., § 268 odst. 1 Trestní zákoník 40/2009 Sb., součinnost § 23, Odnětí svobody nepodmíněně, výměra – počet roků: 9, zařazení výkonu: Se zvýšenou ostrahou, 20.07.2021 rozhodnuto o přeřazení do věznice s ostrahou, podmíněně propuštění – soud: Okresní soud Most, datum: 08.12.2021, č.j.: 2PP 302/2021, zbytek výměry – počet dnů: 1586, zkušební doba – datum do: 08.12.2028, počet roků: 7, Propadnutí věci“
28. K hodnocení trestné činnosti lze poukázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 240/2023 – 32 ze dne 19. 1. 2024: „Nejvyšší správní soud v tomto ohledu předepisuje, že ze znění čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice i z příslušné judikatury SDEU vyplývá, že „[o]patření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby“. Pojem „veřejný pořádek“ předpokládá v každém případě kromě samotného narušení společenského pořádku, které představují všechna porušení práva (včetně trestního odsouzení), existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého základního zájmu společnosti (rozsudek SDEU ze dne 28. 10. 1975 ve věci C-36/75 Rutili, bod 28; či rozsudek SDEU ze dne 29. 4. 2004 ve spojených věcech C-482/01 a C-493/01 Orfanopoulos a Oliveri, bod 66). Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku mohou být odůvodněná jen tehdy, jsou-li založena výlučně na osobním chování dotčené osoby (rozsudek SDEU ze dne 13. 9. 2016 ve věci C-165/14 Rendón Marín, bod 59). Osobní chování představující skutečné a aktuální ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo hostitelského členského státu zásadně znamená, že se u dotčeného jednotlivce může předpokládat, že se bude protiprávně chovat i v budoucnu (rozsudky SDEU ze dne 22. 5. 2012 ve věci C-348/09 P. I., bod 30, či ze dne 13. 7. 2017 ve věci C-193/16 E., bod 23). Lze dodat, že ustanovením § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců s ohledem na jeho nesoulad s pobytovou směrnicí již zabýval i Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 12. 2020,

sp. zn. I. ÚS 945/20, N 233/103 SbNU 372. Dospěl k závěru, že s ohledem na povinnost eurokonformního výkladu správní orgány při uplatňování pobytové směrnice a zkoumání existence skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nemohou vycházet pouze ze skutečnosti, že jednotlivec byl v minulosti odsouzen pro spáchaný trestný čin. Musí také vzít v úvahu další aspekty, a to zejména zákonem stanovený a uložený trest, míru zapojení do trestné činnosti, rozsah škody a tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti (jak vyplývá také z rozsudku SDEU ze dne 23. 11. 2010 ve věci C-145/09 Tsakouridis). Ústavní soud v daném případě zrušil rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, ovšem ne kvůli tomu, že si zvolil cestu nepřímého účinku pobytové směrnice a snažil se vyložit § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců eurokonformním způsobem. Naopak důvodem bylo to, že tento deklarovaný postup nebyl reálně naplněn, neboť kritéria pro zrušení pobytového oprávnění předpokládaná čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice (a na něj navazující judikatury) nebyla ve skutečnosti hodnocena... (...) Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, že byť žalovaný explicitně v napadeném rozhodnutí nezmiňoval konkrétně čl. 27 odst. 2 pobytové směrnice, z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se při posuzování celé věci neomezil na pouhé jazykové znění § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný a potažmo i krajský soud vzali ohled na všechna kritéria, která plynou z výše citované judikatury, tedy a) zákonem stanovený a uložený trest, b) míru zapojení do trestné činnosti, c) rozsah škody a d) tendenci jednotlivce k opakování trestné činnosti.“

29. Citované závěry jsou plně použitelné i v nyní řešené věci, žalovaný se trestnou činností žalobce ve svém odůvodnění podrobně zabýval, a to konkrétně zejména na stranách 4 – 11 napadeného rozhodnutí. Žalovaný se vyjádřil k pojmu „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, dále zohlednil obsah jednotlivých rozsudků týkajících se trestné činnosti žalobce. Vyjádřil se k povaze trestné činnosti žalobce (drogová kriminalita) a její závažnosti. Zabýval se uvedenými kritérii vyplývajícími z judikatury (zákonem stanovený a uložený trest, míra zapojení žalobce do trestné činnosti, rozsah škody, tendence k opakování trestné činnosti). Není naopak pravdou, že by jediné relevantní kritérium byla délka zkušební doby, jak se domnívá žalobce.
30. Žalovaný ve svém rozhodnutí k trestné činnosti žalobce uvedl mj., že: „Dle rozsudků vyplynulo, že žadatel tedy pro jiného vyrobil a přechovával metamfetamin, tedy pervitin, který je jako psychotropní látka uvedena v Seznamu II Úmluvy o psychotropních látkách, přičemž bylo vyhodnoceno, že se jednalo o trestný čin spáchaný ve velkém rozsahu, tedy jednalo se o více než 1,5 kg této drogy a byl za tento trestný čin odsouzen ve vyšším stupni. Žadatel měl vyhrazené prostory, které sloužily k výrobě těchto drog. Za tento trestný čin byl odsouzen společně se svou družkou, která byla odsouzena za přečin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými látkami mírněji, tedy dle § 283 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, ve formě pomoci. Dále se také žadatel společně se svou družkou dopustili jednání, při kterém přechovávali a uvedli do oběhu výrobky označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, tedy padělali značkové hodinky. Tyto padělané náramkové hodinky byly nalezeny při domovní prohlídce v garáži, na výše uvedené adrese, kde společně bydlel žadatel se svou družkou a dětmi. Jednání žadatele bylo záměrné a promyšlené s cílem obohatit se. Při výpovědi se žadatel k těmto úmyslným trestným činům nepřiznal, naopak tvrdil, že v místě výroby drog pouze uklízel, a proto tam byla nalezena jeho DNA a také, že nevěděl, že nalezené náramkové hodinky jsou padělané. Dále také vyplynulo, že žadatel byl propojen s jedním případem ve Spolkové republice Německo, kdy bylo DNA žadatele nalezeno na balíčkách s obsahem metamfetaminu, které byly zajištěny u obviněného tureckého občana v obci u Lipska. Žadatel byl tedy odsouzen, že nedovoleně vyráběl a jinak nakládal s omamnými a psychotropními látkami a

jedy, takový čin spáchal ve velkém rozsahu, čím spáchal v úmyslný trestný čin dle § 283 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku. Dále také spáchal přečin porušení práv k ochranné známce a jiným označením dle ust. § 268 odst. 1 tr. zákoníku spáchaný ve formě spolupachatelství ve smyslu ust. § 23 tr. zákoníku. Cizinec byl tedy odsouzen podle § 283 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 9 let. Dále byl zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou a odvolacím soudem mu byl zrušen trest propadnutí majetku, avšak mu byl uložen trest propadnutí věci, tedy náramkových hodinek a dále mu byl uložen peněžitý trest ve výši 500.000 Kč. Dne 08.12.2021 bylo rozhodnuto o jeho podmíněčném propuštění a byla mu stanovena zkušební doba v délce 7 let, tj. do 08.12.2028. Předně je třeba uvést, že v případě žadatele se jedná o nezanedbatelné a různorodé trestné činy. Drogová trestná činnost i porušení práv ochranné známky je obvykle pácháno s cílem se finančně obohatit. Žadatel byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a v současné době je stanovena soudem zkušební doba, a to až do 08.12.2028, a není na správním orgánu polemizovat s rozhodnutím soudu o délce stanovené zkušební doby, neboť délku zkušební doby určil soud s ohledem na závažnost jednání žadatele a již soud při stanovení délky zkušební doby zhodnotil i další okolnosti, tedy i jeho nápravu do budoucna. Není tedy na správním orgánu o tomto soudním rozhodnutí jakkoli pochybovat či ho přehodnocovat, nýbrž ho nelze než respektovat a plně akceptovat. K tomuto se vyjadřuje také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, kdy uvedl, že: „I délka zkušební doby podmíněného propuštění (zde do roku 2021) má určitou vypovídací hodnotu o závažnosti potrestaného jednání u konkrétní osoby s určitými osobnostními charakteristikami, a může být nahlížena jako 'rizikové' období, kdy je potřeba hrozbou návratu do výkonu trestu zvýšit motivaci podmíněného propuštěného vyhnout se konfliktu se zákonem a vést řádný život. I když rozhodně nelze zjednodušeně říci, že překážka pro povolení k přechodnému pobytu trvá přesně po zkušební dobu podmíněného propuštění, určitou indicii, již nelze přehlížet, tato okolnost představuje.“ Žadatel byl propuštěn z výkonu trestu teprve dne 08.12.2021, tedy od propuštění z vězení uplynula krátká doba a nelze tedy tvrdit, ve srovnání se stanovenou délkou zkušební doby, že by žadatel žádné nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavoval. Žadatel se živil drogově trestnou činností a nutno připomenout, že sám žadatel drogy vyráběl a přechovával. Žadatel byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce devíti let, lze tedy konstatovat, že se nejedná o zanedbatelnou dobu a svědčí to o závažnosti jeho činu, kterého se dopustil ve velkém rozsahu.“

31. Žalovaným bylo tedy poukázáno na celou řadu skutečností, nikoli jen na délku zkušební doby. Žalovaný zohlednil, že žalobce vyráběl a přechovával metamfetamin, kdy se jednalo o trestný čin spáchaný ve velkém rozsahu (více než 1,5 kg drogy), čemuž odpovídalo i odsouzení. Bylo také zohledněno, že se žalobce této trestné činnosti žalobce dopouštěl společně s družkou. Žalobce se dále společně s družkou dopustil jednání, při kterém přechovávali a uvedli do oběhu výrobky označené ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, tedy padělali značkové hodinky. Žalovaným bylo taktéž přihlédnuto ke skutečnosti, že šlo o jednání promyšlené činěné ze ziskuchtivosti, kdy žalovaný dodal, že žalobce se ke svým činům nepřiznal, naopak tvrdil, že v místě výroby drog pouze uklízel, a také, že nevěděl, že nalezené náramkové hodinky jsou padělané. Dále také vyplynulo, že žadatel byl propojen s jedním případem ve Spolkové republice Německo, kdy bylo DNA žadatele nalezeno na balíčcích s obsahem metamfetaminu, které byly zajištěny u obviněného tureckého občana v obci u Lipska. Dle žalovaného se jednalo o nezanedbatelné a různorodé trestné činy. Drogová trestná činnost i porušení práv ochranné známky jsou obvykle páchány s cílem se finančně obohatit. Je pravdou, že byla hodnocena i délka zkušební doby, kdy se však jednalo o zcela adekvátní odkaz žalovaného na to, že

zkušební doba byla žalobci soudem stanovena do 8. 12. 2028 s tím, že žalobce byl z výkonu trestu propuštěn na konci roku 2021, tedy od jeho propuštění uplynula krátká doba na to, aby bylo možné konstatovat, že již žalobce nepředstavuje žádné nebezpečí. Toto konstatování soud nepovažuje s ohledem na kontext a závažnost trestné činnosti páchané žalobcem za jakkoli neadekvátní, kdy bylo naopak na místě, aby žalovaný i tyto skutečnosti ve své úvaze zohlednil.

32. Soud pochybení žalovaného nenalezl. Shodně s žalovaným má za to, že v případě žalobce nepochybně nelze zcela vyloučit, že bude trestnou činností opět opakovat, kdy tuto nadto páchal se svou družkou, se kterou i nadále žije. Fakt, že byl žalobce podmíněně propuštěn, nepředstavuje bez dalšího dostatečnou jistotu, že žalobce již nepředstavuje aktuální ohrožení veřejného pořádku, a to se zřetelem na dosavadní trestnou činnost, kdy již uložený trest odnětí svobody jednoznačně deklaruje společenskou nebezpečnost žalobce. Nebezpečnost žalobce z hlediska veřejného pořádku je dána jednáním žalobce a nikoli rozhodnutím správního orgánu o ukončení jeho pobytu na území ČR. Výrobu drog, natož v takto velkém rozsahu soud považuje za zásadní okolnost pro přijetí závěru o nebezpečí cizince z hlediska veřejného pořádku. Historie otcovství dětí žalobce je další okolností, která prokazuje, jaký despekt má žalobce k pravidlům hostitelské země.
33. Žalobce v souvislosti se svou trestnou činností též namítl, že pokud jde o jeho trestnou činnost, za kterou byl odsouzen v roce 2005, bylo toto již zahlazeno. K tomu žalovaný v rozhodnutí uvedl, že: *„Ačkoliv ve výpisu z evidence Rejstříku trestů České republiky figuruje pouze tento jeden záznam, nemohl správní orgán odhlédnout od skutečnosti, že se nejedná o jediné odsouzení žadatele na území. Jak je patrné z opisu z evidence Rejstříku trestů České republiky, cizinec se dopustil úmyslného trestného činu, když užil padělanou veřejnou listinu jako pravou, čímž spáchal trestný čin padělání a pozměňování veřejné listiny a v roce 2005 byl za tento trestný čin i odsouzen. V případě žadatele se tedy jedná již o třetí úmyslný trestný čin, za který byl odsouzen na území, a tedy nelze mluvit o tom, že by na území vedl řádný život.“* Poukázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu: *„Nejvyšší správní soud na to konto v již zmíněném usnesení ze dne 26. 7. 2011, č.j. 3 As 4/2010-151, konstatoval, že za závažné narušení veřejného pořádku nelze bez dalšího jednoznačně označit takové protiprávní jednání, které vede až k pravomocnému odsouzení a že je třeba zabývat se závažností protiprávní činnosti a okolnostmi odsouzení. V rozsudku ze dne 28. 6. 2012, č. j. 7 As 15/2012-33 stejný soud konstatoval, že za opakované narušení veřejného pořádku pro účely zákona o pobytu cizinců je třeba považovat i opakované útoky, byť by pro uplatnění trestněprávních předpisů byly kvalifikovány jako jediný trestný čin. Podobně lze také citovat z rozsudku téhož soudu ze dne 6. 2. 2013, č.j. 1 As 175/2012-34, v němž je uvedeno, že „ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom, že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona, shodně § 106 trestního zákoníku). Neznamená to však, že by rozhodnutí o zahlazení bylo pro posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného zcela bez významu.“*
34. Žalovaný si tedy byl skutečnosti, že bylo odsouzení žalobce vztahující se k první spáchanému trestnému činu již zahlazeno, vědom, nicméně v souladu s citovanou judikaturou (být ta se vztahovala k povolení k trvalému pobytu) ani trestný čin padělání a

pozměňování veřejné listiny, za který byl žalobce odsouzen v roce 2005, neopomenul zohlednit ve svých úvahách. Dle soudu pak i kdyby bylo od tohoto trestného činu žalobce zcela odhlédnuto, nic by to na výše uvedených závěrech o tom, že je v případě žalobce důvodné nebezpečí, že závažným způsobem naruší veřejný pořádek, nezměnilo, neboť jím dále páchaná trestná činnost byla natolik závažná, že i sama o sobě by pro tento závěr plně postačovala.

35. Úvahu žalobce o tom, že z hlediska naplnění účelu podmíněného propuštění je vhodný pobyt žalobce na území ČR oproti pobytu v cizí nekontaktní zemi, soud odmítá pro naprostou účelovost. Prioritním zájmem ČR je ukončit jakýkoliv pobyt žalobce na území ČR, nikoli dohlédnout na nápravu žalobce.
36. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobních námitek důvodné, a proto žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 14. 2. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v. r.

soudce